

Reden uitnodiging.

Raadsleden zijn uitgenodigd om hen te informeren over de situatie van Vast en Verder, een project van het Leger des Heils voor opvang van ex-gedetineerde jongeren tussen 16 en 27 jaar met psychiatrische problematiek.

Deze buurt en bijzondere groepen in de buurt.

Vooraf beginnen met de mededeling dat de buurtbewoners van deze buurt de bereidheid hebben om bijzondere groepen te huisvesten!

Die zijn er ook. (Orka, Moestuin, Kentalis, Lentis, Stichting Huis en een instelling die hecht aan anonimiteit, hetgeen wij respecteren.)

Ook wonen er veel studenten. In de Tuinbouwstraat b.v. zo'n 80-85%. In de Moesstraat een huis voor buitenlandse studenten (ongeveer 45?) + andere intensief bewoonde studentenpanden.

Volgens een gemeentelijk rapport van Wouter Bolhuis (uit ...) is dit de op drie na onveiligste buurt van Groningen.

Vast en Verder nu en in het verleden.

Groepen die gevestigd zijn bestaan met name uit bewoners die een grotere kwetsbaarheid hebben.

De doelgroep van Vast en Verder heeft dit in zekere zin ook. Echter, deze doelgroep brengt een groter risico met zich mee voor de veiligheid, overlast en beheersbaarheid.

Nu gevestigd op een klein bedrijventerreintje aan het Damsterdiep. Tot 1992 gevestigd aan de Mauritsstraat, in een woonbuurt. Daar was sprake van overlast, strafbaar gedrag, aanzuigende werking en buurtbewoners die weinig gehoor vonden bij de groepsleiding. Toen was het project voor 10 jongens. Nu wil het LdH groeien van 20 naar 30, dus een groei van 50%. Zich opnieuw vestigen in een woonbuurt, in een gebouw wat deels aan bewoners en omwonenden/buurtbewoners weinig privacy biedt.

(Artikel Dagblad van het Noorden)

Buurt wil een veilig, beheersbaar en kleinschalig project voor deze doelgroep.

Eerder woonden hier bewoners van Noorderhogebrug. Het pand voldeed voor hen niet meer.

De buurt ziet niet waarom dit voor deze doelgroep anders zou zijn.

Lefier heeft een pand dat zich slecht laat verhuren. Het Leger des Heils zoekt een plek en geeft aan dat het met minder dan 30 personen niet uit kan. Maar, hoe doen ze dat nu?

Voor beiden financieel een gunstige oplossing.

Maar, de buurt wil een veilig en beheersbaar project! Een verstandige keuze en geen experiment! Wat een narigheid is niet te verwachten als de klachten die men aan de Mauritsstraat kende nu verdrievoudigen.

Gezien de doelgroep en gezien de andere kwetsbare groepen in de buurt denken we dat opvang op kleinschalige wijze een noodzaak is. Dan bedoelt de buurt een groep van 8 personen.

De rol van de gemeente.

In januari 2010 informeerde de gemeente de buurt over het voornemen.

De gemeente meende dat alles in kannen en kruiken was (d.w.z. de noodzakelijke bestemmingswijziging was gerealiseerd.) Dit was echter een vergissing.

De zienswijze van 14 omwonenden was afgewezen, maar zij konden nog wel naar de rechter.

In februari vond een buurtbijeenkomst plaats waar de wethouder, mw. Visser aanwezig was.

Er werden door buurtbewoners veel zorgen geuit.

De wethouder gaf aan dat er fouten waren gemaakt en dat opnieuw zou worden begonnen. Er zou gecommuniceerd worden met de buurt. Een werkgroep werd hiertoe afgevaardigd namens de buurtvereniging. Deze werkgroep heeft een half jaar intensief overlegd met gemeente, Leger des Heils en Lefier. De werkgroep vroeg om minimaal een veiligheidsrapportage te doen. Hiermee stemde de gemeente in. De VER laat echter tweederde van de door de werkgroep gestelde vragen onbeantwoord, zo bleek.

In september 2010 werd de buurt geïnformeerd. Er werden opnieuw veel zorgen geuit, buurtbewoners toonden veel argwaan en toonden zich ontevreden over het feit dat de buurt tot dan toe nauwelijks was gehoord.

De werkgroep vroeg daarop een gesprek met de wethouder. Dat vond plaats op 22 sept. 2010. De wethouder was van mening dat het project er zou moeten komen, in ongewijzigde vorm. Dit nog voordat de VER was begonnen! De werkgroep voelde zich niet behandeld als een serieuze gesprekspartner en stopte voorlopig het overleg met de gemeente en andere partijen.

Werkwijze gemeente leidt tot vermindering of verdwijnen van het draagvlak dat er is/was.

Deze buurt staat open voor de opvang van bijzondere groepen, echter er moet gekeken worden naar haalbaarheid en draagvlak. Daaraan zijn grenzen.

De gemeente heeft door haar werkwijze de buurt de indruk gegeven dat zij geen serieuze gesprekspartner is: de gemeente is niet bereid tot enige aanpassing teneinde er samen uit te komen. De “communicatie” lijkt enkel bedoeld om de zorgen en onrust de kop in te drukken, er was niet de intentie van de gemeente om werkelijk gehoor te geven aan wat er leeft.

Deze werkwijze heeft echter geleid tot boosheid in de buurt en wantrouwen t.a.v. de overheid. Dit vermindert juist het draagvlak dat er is/was.

Groningen, 28 november 2010